

Kr., som han havde i personligt Tillæg. Der er efter min Mening ikke fjerneste Tvivl om, at det godt kan gøres. Heller ikke kan der være noget for Anstalten generende i, at man begrænser den Mand's Tantieme, som indtil videre er konstitueret i Stillingen; heller ikke dette kan der være noget i Vejen for. Derimod i det sidste Forslag om, at den nuværende Formand for Bestyrelsen skal gennem Finansloven faa en særlig Anerkendelse for, at han maa beholde sin hidtilværende Lønning uden Hensyn til Loven af 1870, ligger indirekte en Paastand om, at dettè ikke kunde ske undtagen en saadan Bestemmelse paa Finansloven, og det vilde for Anstalten — om end ligegyldigt i Øjeblikket — i Fremtiden være i høj Grad uheldigt, hvis dette skal anerkendes ved Lov. Honoraret er sat til 1,400 Kr. plus Tantieme, og for denne Lønning kan man ikke faa nogen Mand, som ikke har en Stilling i Forvejen, som er lønnet nogenlunde godt. Ja, man kan sige, man behøver jo ikke at tage en Embedsmand, men det er lettere sagt end gjort her til Lands, det er ikke let at faa en Privatmand til at paatage sig en saadan Stilling, jeg tror derfor, at det for Anstalten er højst uheldigt — uden Hensyn til Principper — om man vil gøre dette gældende. Imidlertid skal jeg ikke fordybe mig videre heri, jeg har dog ment, at det vilde være rigtigt, da jeg paa disse Punkter er uenig med det ærede Flertal, endnu en Gang at fremsætte mine Grunde derfor.

Jeg skal med et Par Ord omtale den Sag, som den ærede Ordfører omtalte til Slutning, nemlig Spørgsmaalet om de vestindiske Øer. Jeg skal ikke nærmere komme ind paa, hvad der finansielt kunde tale for deres Salg eller imod det, eller hvad der set fra et nationalt Standpunkt eller fra Statens Værdigheds Standpunkt kunde tale imod deres Salg. Jeg skal kun gøre en Bemærkning her, den, at det er for meget forlangt af den højtærede Ordfører, at Ministeren i den Tid, han nu har været Minister, skulde have været i Stand til for os at paavise Veje, Maal og Midler, hvorigennem Vestindien ogsaa i vore Hænder kunde hæve sig, thi man kan ikke vente, at private ville sætte Kapitaler i vestindiske Foretagender, naar de ikke have nogen som helst Sikkerhed for, at Øerne blive under dansk Statshøjhed. Det kan ikke være den ærede Ordfører ubekendt, at der er Bestræbelser oppe hos Mænd, der ere kapitalstærke nok til at kunne gennemføre det, til under visse Betingelser at anlægge ogsaa ret betydelige

Kapitaler derovre, men naturligvis kun under den Forudsætning, at Øerne blive under dansk Statshøjhed, paa hvad Maade nu end Regering og Rigsdag maatte blive enige om at kunne ordne det. Jeg gør kun denne Bemærkning for derigennem at faa udtalt, at der ikke er nogen Nødvendighed for at se saa bedrøveligt paa vor Formuenhed til at styre Øerne, som den ærede Ordfører gjorde. Jeg kommer imidlertid nu til Omtale af en Omstændighed, som jeg særlig vil lægge Tinget paa Hjerte, nemlig, at selv om man nu vil beslutte sig til at afslutte en Traktat med de nordamerikanske Fristater om at afhænde Øerne, saa kan man ikke gøre dette uden at spørge Befolkningen ad. Det er, synes mig, Befolkningens naturlige Ret at være medbestemmende om sin Skæbne. Men dertil kommer, at den har tilstrækkelig klare og tydelige Løfter i den Henseende. Ved kongeligt aabent Brev af 23de Oktober 1867, i hvilket Kongen bekendtgjorde for Øens Indbyggere derovre, at det var hans Hensigt at afhænde Øerne til Amerika, staar der: „Da Vi imidlertid ikke ville øve nogen Tvang over Vore tro Undersaatter, have Vi besluttet at give Eder Lejlighed til frit og i størst mulig Udstrækning at tilkendegive Eders Ønske osv.“ Hvis man dernæst vil sige, at de stemte, og at denne Afstemning faldt saaledes og saaledes ud og at den jo maa være gældende endnu, saa tager man fejl, thi ved kongelig aabent Brev af 7de Maj 1870, hvor Kongen paa en vis Maade tog Øerne tilbage i sin Besiddelse igen eller i alt Fald bekendtgjorde dem, at Traktaten med Amerika var strandet, der staar, efter at der først er udtalt i Brevet, at „Forholdene nu have fritaget os for at bringe et Offer, der trods de Fordele, de lovede os, dog altid vilde have været os meget smerteligt“, følgende: „Vi ere overtydede om, at I dele disse Følelser, og at det er med lettet Hjerte, at I modtage det Samtykke tilbage, som I kun paa vor Opfordring havde givet til, at Øerne adskiltes fra den danske Krone“. Herigennem gav Kongens Regering Samtykket tilbage, og dette eksisterer saaledes ikke mere. Hvis man saa endelig vil sige: Ja, men hvorledes stod da Forholdene paa Øerne? Have de modtaget det saaledes tilbagegivne Samtykke? saa siger jeg: ja, det have de. Under 9de Juni 1870 har Kolonialraadet i en Adresse til Kongen erklæret, at de med Glæde modtage Samtykket tilbage — just de Ord. — Herefter er dette Samtykke annulleret, ikke